

תת"ע 9793/10/16 - איתי כליפה נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 9793-10-16 מדינת ישראל נ' כליפה
תיק חיצוני: 90505944406

בפני	כבוד השופט טל פרי
מבקש	איתי כליפה
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

מונחת לפני בקשה לביטול פסק דין בהעדר, שניתן ביום 07.11.2016, בגין עבירה של נהיגה במהירות של 114 קמ"ש בדרך עירונית, בה מותרת מהירות של 70 קמ"ש, עבירה בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

המבקש נדון בהעדר, לאחר שהזמנה לדיון שנשלחה לכתובתו הרשומה, חזרה בציון "לא נדרש".

לטענתם של המבקש וב"כ, המבקש לא התייצב לדיון בהעדרו כיוון שלא קיבל כל זימון לדיון, ואף לא את גזר הדין שניתן בהעדרו.

למבקש נודע, כך נטען בבקשה, כי נשפט בהעדרו עת פנה למשרד הרישוי לברר מדוע לא חודש רישיונו שפקע.

המבקש צירף לבקשתו תצהיר בו הוא מציינ, כי ביום ביצוע העבירה הרכב הושאל לחברת המשפחה אשר נטלה אחריות על ביצוע העבירה.

ב"כ המשיבה התנגד לבקשה וטען כי בתיק בית המשפט קיים אישור מסירה אשר חזר בציון "לא נדרש" ולפיכך המבקש זומן כדין על פי תקנה 44 א לתקנות סדר הדין הפלילי, בנוסף המבקש לא הוכיח כי אי התייצבותו לדיון נובעת מסיבות שאינן תלויות בו ולכן, יש לדחות את הבקשה.

דיון והכרעה

ב"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם, קבעה כבוד הנשיאה בייניש:

"סעיף 130(ח) מאפשר, אפוא, לנאשם שהורשע בעבירת חטא או עוון ונגזר דינו שלא בפניו (לרבות בעבירות שנדונו בהתאם להוראות סעיף 240 לחוק סדר הדין הפלילי) לבקש את ביטול הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בעניינו. זאת, בהתקיים אחד משני תנאים: קיום סיבה מוצדקת לאי-התייצבות המבקש לדיון שנערך בעניינו או גרימת עיוות דין למבקש כתוצאה מאי-ביטול פסק הדין."

האם קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש?

המסגרת המשפטית הרלוונטית לענייננו, ביחס לטענה זו, מוגדרת בתקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 וסעיף 237 (א), (ג) לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 ואלו לשון:

תקנה 44א -

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט, לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלן".

ב"פ א 3613/07, אזוב נגד מדינת ישראל, נקבע:

"תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי עניינה כאמור חזקת מסירה הניתנת לסתירה. התקנה קובעת חזקה שדבר דואר רשום נתקבל אצל הנמען, אף ללא חתימה על אישור המסירה, תוך חמישה עשר ימים מיום המשלוח. חזקה זו ניתנת סתירה רק אם הוכיח הנמען כי ההודעה לא נתקבלה מסיבות שאינן תלויות בו....התקנה על פניה אינה פוגעת בזכויות או עקרונות של שפיטה ואינה חורגת ממתחם הסבירות. לא זו בלבד, אלא שהתקנה אף קובעת בסייפה לה את האפשרות לסתור את חזקת המסירה באופן המאזן בין התכלית שלשמה הותקנה התקנה לבין זכויותיו של החייב-נמען".

סעיף 237 - "א) מסמך שיש להמציאו לאדם לפי חוק זה, המצאתו תהיה

באחת

מאלה:...

(2) במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה; בית המשפט רשאי לראות את התאריך שבאישור המסירה כתאריך ההמצאה.

...

(ג) נוכח בית המשפט כי המצאה לפי סעיף זה לא בוצעה עקב סירוב לקבל את המסמך או המכתב, או לחתום על אישור המסירה, רשאי בית המשפט לראות את המסמך כאילו הומצא כדן".

ב"פ 6584/09, סמימי נגד מדינת ישראל קבעה כבוד הש' סלוטקי:

"מכל מקום, משנשלחה למערער הזמנה לדין לכתובת הרשומה

ככתובת מגוריו, הן במשרד הפנים והן בתעודת הזהויות שלו וזו גם הכתובת שהמערער ציין בבקשה שהגיש לבית משפט קמא

לביטול פסק הדין, יש לראות בכך מסירה כדין בהתאם לתקנה 44א, שכן, אין חולקין כי ההזמנה לדין נשלחה בדואר רשום ולא נדרשה".

ב"פ 9811/09, בעניינו של סמימי לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדין אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בנסיבות העניין אין בטענת המבקש הצדקה לביטולו של פסק הדין. והוא יכול להלין רק על עצמו, על כך שלא בדק האם הגיעו אליו דברי דואר".

ב"פ 58622-07-13, אבו אלמפלפל נגד מדינת ישראל, קבע כבוד הש' כהן, ביחס לעבירה על תקנה 23(א) לתקנות התעבורה, מסוג הזמנה לדין:

**"אין מחלוקת, כי דבר הדואר נשלח לכתובתו של המערער וכי
דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש". ב"כ המערער לא הצליח
הקבועה בחוק, ולפיכך מדובר במסירה
לסתור את החזקה
כדין".**

ברע"פ 7862/13, בעניינו של **אבו אלמפלפל** לעיל, דחה כבוד הש' ג'ובראן את טענות המבקש וקבע:

**"סוגיית חוקיות חזקת המסירה הקבועה בתקנה 44א לתקנות
סדר הדין הפלילי, התשל"ד-1974, עליה מבוססת טענתו זו
בהרחבה ב-ע"א 97/3613 אזוב נ' עיריית
של המבקש, נדונה
ירושלים, פ"ד נו(2) 787
(2002)".**

בע"א 618/74, **פאעור נ' קמיל**, אמר כבוד השופט לנדוי:

**"לדעתי, אדם המקבל הודעה מאת הדואר שמכתב רשום
נתקבל עבורו, רואים אותו כאילו בפועל קיבל את המכתב כעבור
הזמן הדרוש כדי לקבלו, ואם הוא מתעלם מן ההודעה ללא
סיבה
מספקת, אין שומעים לטענתו שלא קרא את תוכן
המכתב,
ממש כאילו קיבל את המכתב לידי ו השליכו לסל".**

לאחרונה, חזר כב' הש' א. שהם על ההלכה, ברע"פ 3206/16 **אבי בן נחום נגד מדינת ישראל**

[פורסם בנבו] (18.5.16) וקבע במפורש כי מצא לנכון להעמיד הלכה על מכונה :

**"עינינו הרואות, כי חזקת המסירה, הקבועה בסעיף 44א לתקסד"פ, חלה הן על
עבירות קנס, והן על "עבירה לפי פקודת התעבורה או לפי התקנות לפיה, או לפי
פקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל-1970, שלא גרמה לתאונת דרכים שבה
נפגע אדם או ניזוק רכוש". בהתאם לכך, חלה חזקת המסירה גם על העבירה
שיוחסה למבקש, קרי, עבירה של נהיגה מעל המהירות המותרת, בניגוד לתקנה
54(א) לתקנות התעבורה (ראו, לעניין זה, רע"פ 10319/07 פדידה נ' מדינת ישראל
[פורסם בנבו] (17.12.2007); רע"פ 9692/09 הבר נ' מדינת ישראל [פורסם
בנבו] (12.1.2010); ורע"פ 7789/14 זחאיכה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]
(1.12.2014)".**

מהתם להכא. בתיק בית המשפט אישור מסירה הכולל תאריך, שם הדוור וחתימתו. דבר הדואר חזר בציון "לא נדרש".

המבקש לא צירף אישור כי כתובתו שונה או אינה נכונה ולא נתן טעם מוצדק באשר לסיבת אי קבלת דבר הדואר
הרשום.

זאת ועוד, מדובר במבקש אשר עשה לו למנהג שלא לקבל דברי דואר שכן גם הודעה בדבר העונש אשר הוטל עליו, במסגרת פסק הדין, ואשר נשלחה אליו בדואר רשום, חזרה אף היא בציון "לא נדרש".

האם ייגרם למבקש עיוות דין באם לא יבוטל פסק הדין?

בע"פ 4448/09 קמר נגד מדינת ישראל נאמר:

"כמו כן, לא עלה בידי המערער להוכיח כי הותרת ההרשעה
תגרום לו עיוות דין. היגד זה פורש בהלכה הפסוקה
תוצאתי הבוחן את היחס בין הפגם לבין
המשפט...דומה כי המערער הגיש
שם אחיו, אך בשל שיטת הניקוד הנוהגת בגין עבירות תעבורה וחששו משלילת
רישיון הנהיגה. המדובר בטענה שכיחה המועלית באופן תדיר
בבית משפט זה. אין המדובר בנסיבות בהן נעלה מכל ספק כי דיון
המערער היה מוביל למסקנה שיש לזכותו ולהסב הודעת
בשים לב לנכונות של אחר ליטול אחריות
לאפשר לאחרון להימלט מאימת הניקוד ולהסיר מעליו החשש משלילת רישיון
הנהיגה, על בתי המשפט לצמצם תחולתו של תנאי עיוות הדין אך למקרים חריגים
ומיוחדים, בהם אין כל ספק, כי דיון ענייני בהודעת תשלום הקנס, היה מוביל לזיכוי
הנאשם".

בנסיבות שבפני, לא התרשמתי כי מדובר במקרה חריג שיש להחיל עליו את הכלל לעניין "עיוות דין", כפי שנקבע בפסק
הדין לעיל.

עוד אציין העובדה כי התצהיר של "מבצעת העבירה" אשר חתמה על תצהיר בתאריך 19/06/2017 וזאת בגין
עבירה אשר בוצעה בתאריך 30/06/2016, דהיינו כשנה לאחר מועד העבירה, מהווה שיהוי בלתי סביר,
המצדיק דחיית הבקשה על הסף.

המבקש עשה דין לעצמו, בחר שלא לקבל את דבר הדואר הרשום, ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו.

גם העונש אשר הושת על המבקש, אינו חורג ממתחם הענישה וגם מטעם זה, דין הבקשה להידחות.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, ה' תמוז תשע"ז, 29 יוני 2017, בהעדר הצדדים.